

volaný žiť ich preto, že bol stvorený na Boží obraz a podobu.

Ak sa chudoba v radikálnej podobe, ktorú žil František, týka iba tých, ktorí sa cítia povolani k takejto osobitnej ceste, pokora je cestou, ktorou má kráčať každý pokrstený, ak chce naplno prijať milosť života v Kristovi. Preto stojí za to znovu objaviť pravý význam slova, ktoré sa často nesprávne chápe – už aj pohľadom na jeho etymológiu. Latinské humilitas súvisí so slovom humus, zem. Pokorný je ten, kto pochádza zo zeme, kto patrí k zemi a nezabúda, že je zemou. Gesto popola, ktorým vstupujeme do Pôstneho obdobia – „pamätaj, že si prach a na prach sa obrátiš“ – nie je výzvou k smútku ani k pohrdaniu sebou samým. Je návratom k pravde. Takto nás Cirkev vracia k našej skutočnej miere a oslobodzuje nás od dusivého bremena toho, čím nie sme.

A predsa bola pokora často nesprávne chápaná. V klasickom svete malo toto slovo takmer vždy negatívny význam: označovalo niečo bezvýznamné, úbohé alebo otrocké. Niektorí filozofi – napríklad Spinoza či Nietzsche – túto nedôveru prevzali a videli v pokore buď smutnú vášeň vznikajúcu z vedomia vlastnej bezmocnosti, alebo čnosť slabých, ktorí povyšujú svoju slabosť na hodnotu. Aj v dejinách kresťanskej spirituality sa pokora neraz zdeformovala: zredukovala sa na pohrdanie sebou samým, na samoučelnú askézu, ba niekedy dokonca na masku pokrytectva. Preto sa z nej stalo slovo, ktoré sa ťažko vyslovuje a ešte ťažšie uskutočňuje v živote. Kresťanská pokora však nemá nič spoločné s týmito jej karikatúrami. Tradícia to jasne vysvetlila: pokora nie je iba čnosť, ktorú možno získať vlastnou vôľou. Je to skôr spôsob, ako žiť vo svete a vo vzťahoch; je plodom skúsenosti – často aj skúsenosti poníženia –, ktorá koriguje nafúknutý obraz, aký o sebe máme, a vracia nás k pravde. Je darom Ducha skôr než asketickým výkonom.

Ježiš to vedel tak dobre, že z pokory urobil jedinú vlastnosť, ktorú v evanjeliu výslovne vyzval napodobňovať. Nepovedal: učte sa odo mňa robiť zázraky alebo kriesiť mŕtvych. Povedal iba: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“. V tejto vete zhrnul celý svoj spôsob života. Cirkevní otcovia z toho vyvodili radikálny záver: žiť pokoru neznamenať pridať niečo navyše k bežnému kresťanskému životu, ale pochopiť ho v plnosti vo svetle evanjelia. Pokorný je jednoducho kresťan. Svätý Augustín, keď pozýva Dioskora prijať kresťanskú vieru, píše: „Cesta pravdy je táto: prvá je pokora, druhá pokora, tretia pokora; a keby si sa ma pýtal znova, vždy by som odpovedal rovnako“.

(pokračovanie)

Myšlienka na tento týždeň

Najdôležitejším nedostatkom zlých ľudí nie sú ich hriechy,
ale odmietnutie si ich priznať.

(M. S. Peck)

Farský list, katolícky informačný bulletin vydávaný pre vnútornú potrebu Rímskokatolíckej farnosti Najsvätejšej Trojice, Udavské (udavske@abuke.sk).
Vydávaný bez jazykovej úpravy.

Číslo účtu Udavské: SK61 0900 0000 0000 8690 9062; Veľopolie: SK79 0900 0000 0004 6174 6905

Farský list

farnosti Najsvätejšej Trojice v Udavskom

22. marec 2026

*Pokoj sa rodí z pokory a obrátenia srdca
Prvá pôstna meditácia P. Pasoliniho*

(pokračovanie z minulého čísla) To je to, čo spôsobuje hriech. Neuberá nič Bohu – mení nás. Mätú sa kritériá nášho vnútorného vnímania: už nedokážeme jasne rozpoznať, čo je dobré, pravdivé a krásne. A tak strácame aj pravú mieru seba samých, zabúdajúc na veľkosť, ku ktorej sme povolaní.

Žijeme v čase, keď sa zdá, že slovo „hriech“ takmer zmizlo z nášho spôsobu myslenia. V bežnom povedomí – a niekedy aj v živote Cirkvi – sa všetko vysvetľuje ako krehkosť, zranenie, obmedzenie či podmienenosť. A keď sa ešte o hriechu hovorí, často sa zredukuje na malú chybu alebo slabosť.

V takomto pohľade je niečo pravdivé. Duchovná tradícia vždy uznávala, že ľudská krehkosť sa nedá zredukovať len na zlú vôľu a že súd musí byť sprevádzaný milosrdenstvom. Problém nastáva vtedy, keď tento pohľad nenadväzuje na teologickú perspektívu, ale ju nahrádza. Ak sa každý hriech stane iba symptómom a každá vina iba poruchou, hrozí, že zmizne niečo podstatné: veľkosť ľudskej slobody a jej zodpovednosti. Ak je každé rozhodnutie iba výsledkom našej minulosti, našich tráum či podmieneností, potom sa dá všetko vysvetliť – a napokon aj ospravedlniť. No ak je to tak, sloboda je iba ilúziou a morálna zodpovednosť stráca svoj zmysel.

A tu sa objavuje paradox. Ak už neexistuje možnosť skutočného zla, nemôžeme veriť ani v možnosť skutočného dobra. Ak zmizne hriech, aj svätosť sa stáva abstraktným a nepochopiteľným ideálom.

Preto kresťanská viera berie hriech vážne. Nie preto, aby človeka obviňovala, ale aby chránila a potvrdzovala jeho veľkosť. Aby pripomenula, že jeho rozhodnutia majú skutočnú váhu, že jeho sloboda je reálna a že prostredníctvom nej môže budovať alebo ničiť: seba, druhých i svet. Znamená to aj uznať, že v nás existuje skutočná rana, ktorá sa nedá vyriešiť drobnými úpravami, ale potrebuje hlboké uzdravenie.

Obrátenie je náročná cesta, pretože má za cieľ uzdraviť náš život tým, že obnoví náš vzťah s Bohom, našim Stvoriteľom a Spasiteľom. Je darom milosti, no nadobúda konkrétnu podobu v opakovaní gest a rozhodnutí, ktoré sme začali žiť v slobode a láske. Jeho účinnosť závisí práve od schopnosti tieto gestá v čase uchovávať, aj keď sa stanú namáhavými alebo sa opakujú. Nie je to márna námaha: je to vernosť toho, kto už aspoň v náznaku uvidel zmysel a hodnotu toho, čo žije, a preto v tom pokračuje so slobodou a radosťou.

Keď svätý František po stretnutí s malomocnými po prvý raz zakúsi vo svojom vnútri niečo pravdivé a slobodné, jeho odpoveď nie je ústupom ani rezignáciou, ale uznaním. A keď v malej kaplnke Porciunkuly počuje evanjelium a pochopí, že to slovo ho oslovuje osobne, zvolá s radosťou: „Toto chcem, toto žiadam, toto túžim konať z celého srdca!“.

*Program sv. omši
23. – 29. marec 2026*

	Udarské	Veľopolie
<i>Pondelok</i> Pondelok po 5. pôstnej nedeli		
<i>Utorok</i> Utorok po 5. pôstnej nedeli		
<i>Streda</i> Zvestovanie Pána (<i>slávnosť</i>)	17.30 + Jaroslava Čormová	
<i>Štvrtok</i> Štvrtok po 5. pôstnej nedeli		
<i>Piatok</i> Piatok po 5. pôstnej nedeli	Pobožnosť krížovej cesty 17.00	Pobožnosť krížovej cesty 17.00
<i>Sobota</i> Sobota po 5. pôstnej nedeli		
<i>Nedeľa</i> Palmová (Kvetná) nedeľa Nedeľa utrpenia Pána	10.30 Za ZBP Zuzana Benejová	9.00 Za ZBP Valéria s rodinou

Sviatosť zmierenia

	Udarské	Veľopolie
<i>Sobota</i>	14.30—15.45 (5 kňazov)	16.00—16.45 (5 kňazov)

Sviatosť zmierenia Humenné

Humenné - Sokolej: piatok 16.00 - 18.00 (7 kňazov) a sobota 9.00 - 11.00 (9 kňazov). Humenné - mesto: nedeľa 14.30 - 17.30 (12 kňazov).

Udarské – upratovanie kostola pre Veľkú noc

Na sobotu 28. marca o 9.00 je naplánované veľké upratovanie kostola pred Veľkou nocou, pridajte pomôcť, aby bol aj kostol pripravený na slávenie Kristovho zmŕtvychvstania.

Veľopolie – upratovanie kostola

Upratovanie kostola: rodina Kačurová č. 88 a rodina Vargová.

Služba lektorov (23. – 29. marec)

Udarské

Streda - Mária Feriková a Darina Šteňková

Nedeľa - Peter Hudák a Katarína Korpašová

Veľopolie

Nedeľa - Kristína Trešňáková a Klára Trešňáková

Zmena zimného času na letný

V nedeľu v noci z 28. na 29. marca sa mení čas. O 02. hodine stredoeurópskeho času posúvame hodiny na 03. hodinu letného času.

Slová o vtelení

V predvečer a v deň slávnosti Zvestovania Pána v Kréde - Verím v Boha sa pri slovách „**ktorý sa počal... narodil sa z Márie Panny**“ pokľakne na jedno koleno pri recitovaní, na dve kolena pri spievaní.

Požehnanie ratolestí

Svätý týždeň sa začína Palmovou (Kvetnou) nedeľou čiže Nedeľou utrpenia Pána, v ktorej sa spája predzvesť kráľovského triumfu Krista so zvesťou o jeho umučení.

Spomienka na Pánov vstup do Jeruzalema sa koná slávnostnou procesiou. Preto sa na Kvetnú nedeľu pred začiatkom svätej omše zhromaždíme pred kostolom – pri kríži, kde bude požehnanie ratolestí. Ratolesti nám pripomínajú Kristovo víťazstvo.

Udarské – Kvetná nedeľa – hraná krížová cesta

Na Kvetnú nedeľu o 15.00 sa krížovú cestu budú modliť deti v kostole. Deti pripravili živú hranú krížovú cestu, počas ktorej budú sprevádzať Ježiša počas jeho krížovej cesty.

František začína konať pokánie, pretože v stretnutí s Kristom napokon znovu nachádza sám seba: obraz nového človeka, „ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a pravej svätosti“, obraz, ktorý hriech zatienil a ktorý milosť znovu privádza na svetlo.

3. Znovuobjavená miera

V dejinách Cirkvi je František z Assisi známy tým, že prijal radikálnu chudobu a zvolil ju ako základnú formu svojho evanjeliového života. Ak však pozorne čítame jeho spisy, všimneme si, že jeho láska k chudobe nikdy nie je oddelená od hlbkej úcty k pokore. V nepotvrdennej regule píše: „Všetci bratia nech sa usilujú nasledovať pokoru a chudobu nášho Pána Ježiša Krista“. V známom chválospeve hovorí: „Pani svätá chudoba, nech ťa Pán ochraňuje spolu s tvojou sestrou, svätou pokorou,“ a vysvetľuje, ako tieto dve čnosti spolu pôsobia na očistenie človeka: „Svätá chudoba zahanbuje žiadostivosť, lakomstvo i starosti tohto sveta. Svätá pokora zahanbuje pýchu a všetkých ľudí, ktorí sú vo svete“.

Pre Františka chudoba a pokora nikdy nemožno oddeliť, pretože pramienka priamo z tajomstva vtelenia. V Liste celému rádu, keď uvažuje o tajomstve Eucharistie, zvolá: „Ó vznešená pokora! Ó pokorná vznešenosť: že Pán vesmíru, Boh a Boží Syn, sa tak ponížil, že sa pre našu spásu skrýva pod nepatrnou podobou chleba“. A po skúsenosti stígiem na vrchu La Verna sa obracia k Bohu slovami: „Ty si pokora“.

Chudobný a pokorný Kristus nie je pre Františka iba jedným z nábožných obrazov. Je najpresnejším menom Boha, ktorý sa zjavil vo vtelení a vo veľkonočnom tajomstve svojho večného Slova. V chudobe a pokore rozpoznáva samotné Božie črty – a človek je po-